



LACKFI JÁNOS

Bábel tornyai



Nézd csak, ahogy
mennek az utcán a
testek-kabátok körbezárta
gerincoszlopok
mindegyik mint
egymásba rakott
teáscsészék tornya
úgy billeg ott
csoda hogy egy életen át
nem ejti ki
kezéből aki
a porcelánt viszi
Húsruha öleli
az egész miskulanciát
Láb és kéz csontjai
collstokként lengenek
az oszlop alatt-felett
Bizony mondom
lesz jó halomnyi sitt
ha egy napon
az egész szétesik

Fényelnyelő felület



Megszaporodott mára a dédapáink, ükapáink
korában még oly ritkás fény, amelyet
parázsvedrekben, imbolygó lámpásokban,
kékes lángtapadástól varacsos fáklyákon,
vérekes félszemű pipák öblében
mentettek egyik helyről a másikra

Ma a cirádás homlokzatok mindegyikét
felfele kúszó fény-nyelvek nyalogatják
aranyosra, lábunk alá csikket, sörkupakot,
galambganajt utcalámpa szór, szökőkutak
permetébe lisztet fényforrások vegyítenek,
a lenti országúton kanyarodó kocsik
be-betolják ablakunkon
némán üvöltő fényharsonáikat

Hogy mi a sötét, azt nem süket falusi éjszakán
tudtam meg, mikor zavaros ködmelaszban
oldódik semmivé az ég vacogó
kristálycukra, hanem egy kiugró bástyán
Nizza tengeröble felett

Dupla sor kandeláber jelölte ki ott
a part ívét, mint hajók vashasának
illesztéseit bumfordi fejű szegecsek
Egyik oldalt festékfoltos tejködben
sürgölődött a város, másik felől viszont
a tenger dupla hiánya: a sötét alatt a víz
mindig újrapiótlódó rétegei

Tömény vákuum, elnyelő felület,
lüktető hályog a föld
narkotikumtól fénylő
tekintetén



Hajtogatós



Inged gombold be, nehogy
belső szervei kipotyogjanak
A mandzsettát is szorosra,
az erek rideg huzalokként szét ne ugorjanak,
el ne szaladjon a pulzus, ez az
izgága kiskutya
Aztán terítsd ki T-alakban a felsőtestet,
mintha ejtőernyősként tárt karral bukfacezne
a téglalapnyi ágý végtelen
mélyébe-magasába,
majd fordítsd meg, és csavard
hátra karját, akárha rendőrként térdepelnél
földön heverő testre
Mégis szelíden simítsd hátra a két ingujjat,
mintha valaki magától kulcsolná össze
kezét a háta mögött, hogy görbedt
tartását egyengesse
Végül, mint kínai kaucsuknő, kiben az inakat
a sok gyakorlás szétszaggatta már,
háromrét hajlik az ing, nyakát
engedelmesen derekára fekteti,
feledve, hogy a szárítókötélen
mennyit handabandázott és hogy lobogtak
szárnyai